

a1: Valutakursen settes slik at forventet svekkelse av kronen er lik forventet renteforskjell mot utlandet (renteparitet). Kombinert med en antagelse om gitt valutakurs på lang sikt vil en uventet renteøkning i Norge gi en styrking av kronen.

a2: Y synker når eksporten synker eller importen stiger. Begge deler vil skje når kronen styrker seg. Eksport og eksports følsomhet for valutakursen vil altså være avgjørende for hvor sterk effekten er.

a3: I modellen som er oppgitt virker renta på inflasjon KPI gjennom at kronestyrking gjør import billigere det påvirker KPI negativt. Samtidig går konsumetterspørsel og investeringssetterspørsel ned dette reduserer Y. I tillegg går Y ned som en konsekvens av mekanismen i a2. Alt i alt synker Y, ledigheten stiger og lønnspresset synker. Noe som også bidrar til redusert KPI.

a4: redusert privat etterspørsel kan skyldes redusert privat investeringssetterspørsel og redusert konsumetterspørsel. Kan forårsaker hhv av redusert bygging av skip til oljeleting og redusert optimisme (og økt sparing) i husholdningene. Begge deler bidrar til redusert Y.

a5: Redusert rente, som også er antagelsen bak g_y i modellen under, vil kompensere for noe av etterspørselsfallet.

a6: Dersom pengepolitikk ikke brukes vil $g_y = 0$ og renta endres ikke. Da kan G økes, eller skatter reduseres, noe som øker Z^D .

a7: Dersom de to tilfellene har samme effekt på Y vil det likevel være forskjeller. Jeg fokuserer på tilfellet der Investeringene falt og der G brukes som finanspolitisk virkemiddel. I denne sammenligningen gir pengepolitikk mindre reduksjon i investeringene, større økning i nettoeksport, mindre økning i G (dvs 0), større økning i privat konsum, større reduksjon i renta (sammenlignet med 0), større svekkelse av kronen (sammenlignet med 0), enn det finanspolitikk gir.

b1: Spareparadokset følger i sin enkleste form av en modell der $Y = C + I_0$ og $C = c_0 + c_1 * Y$. Da vil ønske om økt sparing (c_0 eller c_1 ned) gi uforandret sparing men redusert aktivitetsnivå. Grunnen er at økt ønsket sparing impliserer redusert etterspørsel som reduserer produksjon og inntekt. Matematikken er klar: sparing kan ikke endre seg så lenge investeringene ikke endrer seg. Så siden $I_0 = Y - c_0 - c_1 Y = (1 - c_1) * Y - c_0$ så må Y synke når c_1 (eller c_0) synker.

b2: I en nyklassisk vekstmodell kan KI betraktes som nye arbeidere (roboter) som gjør en jobb og får lønn. Denne lønna går til eierne av roboten. Hvis dette er en korrekt betraktning så vil lønna til vanlig arbeidskraft bys ned. Men hvis arbeiderne eier roboten (direkte eller indirekte) kan lønn pluss arbeidernes andel av robotlønn i sum gå opp. Arbeidernes lønn vil normalt gå opp dersom KI er som maskiner som gjør eksisterende arbeidskraft mer produktive (og mer verdifulle) i den jobben de gjør.